

Efesolaiskirjeen selitys 18
Ef. 6:18–24

Loppu-tervehdykset

Olemme päässeet Efesolaiskirjeen selityksen viimeiseen jaksoon.

Rukoilkaa myös minun puolestani, että minulle annettaisiin oikeat sanat suuhun, kun ryhdyn puhumaan, ja että voisin rohkeasti julistaa evankeliumin salaisuutta, jonka vuoksi olen lähettiläänä, nyt vankilassa. Rukoilkaa, että voisin puhua rohkeasti, niin kuin minun tulee (Ef. 6:19–20).

Viime jaksossa Paavali käsitteli sitä, kuinka kristittyjen tulee ”pukeutua Jumalan taisteluväriin”. Kyseessä on vertauskuvallinen puhe, joka tarkoittaa sitä, että rukoillaan Jumalalta voimaa kestää erilaisissa vaikeuksissa ja koettelemuksissa.

Rukoilkaa evankeliumin julistajien puolesta!

Mutta rukoilla pitää myös muiden puolesta. Erityisesti evankeliumin julistajien puolesta.

Varmaankin on järkevää, että kukin seurakunta rukoilee erityisesti sen kannalta tärkeiden sananjulistajien puolesta. Oman piispan ja kirkkoherran ja seurakunnan muitten pappien puolesta.

Paavali oli Efeson kristityihin nähden vastaavassa asemassa. Hän oli perustanut saarnallaan heidän seurakuntansa ja siksi oli aivan luonnollista, että hän tukeutui heidän rukousapuunsa omassa taistelussaan. Hänhän oli vankilassa, mutta ei sen takia kuitenkaan toimeton evankeliumin julistamisen suhteen.

Filippiläiskirjeen perusteella syntyy kuva siitä, että Paavali jatkoi Jeesuksesta puhumista myös vankilassa:

Veljet, tahdon teidän tietävän, että se, mitä minulle on tapahtunut, onkin ollut eduksi evankeliumille. Koko henkivartiostolle ja kaikille muillekin on käynyt selväksi, että olen vangittuna Kristuksen tähden. Useimmat täkäläiset veljet ovat Herraan luottaen saaneet minun kahleistani lisää rohkeutta ja julistavat Herran sanaa entistä pelottomammin (Fil. 1:12-14)

Tietenkään tuollainen evankeliumin julistaminen ei ollut helppoa. Paavalin piti osata puhua juuri oikein, että sana olisi upponut kuulijoihin oikealla tavalla. Piti puhua ”rohkeasti, niin kuin minun tulee”. Pelkäämättä mutta kuitenkaan turhaan ja väärällä tavalla ärsyttämättä.

Aivan samaa rukousta me nykyisetkin julistajat tarvitsemme. Me valmistamme puheemme ja saarnamme huolellisesti. Olennaista on se, että Jumalan Henki itse olisi mukana tässä prosessissa ja

antaisi meille ne sanat ja ajatukset, joiden kautta me selvennämme kunkin saarnatekstin sanomaa kuulijoille.

Tykikos rohkaisijana

Jotta tekin tietäisitte, mitä minulle kuuluu ja kuinka voin, tulee rakas veljemme Tykikos, uskollinen palvelija Herran työssä, kertomaan kaikesta teille. Lähetänkin hänet luoksenne juuri sitä varten, että saisitte tietää, mitä meille kuuluu, ja että hän rohkaisisi teidän mieltänne (Ef. 6:21–22).

Tuo kohta kertoo siitä rakkaudesta, joka varhaiskristityillä oli toinen toistaan kohtaan. Efesolaiset olivat huolissaan Paavalista ja hänen voinnistaan. Paavali tiesi, että he olivat huolissaan ja lähetti siksi Tykikos –nimisen työtoverinsa kertomaan efesolaisille Paavalin voinnista.

Samalla Tykikos voisi Paavalin mukaan rohkaista Efeson kristittyjä. Tämä kertoo siitä kuinka tärkeänä Paavali piti sitä, että mieli ei masennu vaikeuksien kohdatessa. Jos niin pääsee käymään ja siihen jää makaamaan vailla toivoa, se on vaarallista. Oli tärkeää, että efesolaisille ei kävisi näin heidän rakkaan apostolinsa kohtaamien vaikeuksien vuoksi. Tykikos voisi estää sen kertomalla heille, että Paavali oli ihan pirteä ja luottavainen siitä huolimatta, että oli joutunut vankeuteen Kristuksen takia. Kun he kuulisivat tästä, heidän ei tarvitsisi luulla, että Jumala on hylännyt Paavalin ja mahdollisesti myös heidät.

Mistä me nykyajan kristityt saisimme tällaisia Tykikoksia, jotka kertoisivat meille lohdullisia ja rohkaisevia uutisia, joiden ansioista emme menettäisi toivoamme ja rohkaistuisimme?

Vainko veljistä puhutaan?

Rauha veljille ja rakkaus, uskon kanssa, Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! (Ef. 6:23)

Ensinnä on todettava, että tässä kohdassa on kyllä nähtävissä Raamatun tietynlainen patriarkaalisuus. Paavali toivottaa rauhaa ja rakkautta ja uskoa *veljille*. Eikö hänen mielessään ole Efeson seurakunnan uskonsisaret lainkaan?

Kyllä varmastikin olivat. Seuraavassa lauseessa hän nimittäin sanoo:

Armo olkoon kaikkien kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme Jeesusta Kristusta – katoamattomuudessa (Ef. 6:24)

Noihin kaikkiin kuuluvat miehet ja naiset yhtäläisesti. Muutenkin Paavalin opetuksen mukaan uskossa ei voi tehdä erotusta sen perusteella, onko kyse miehestä vai naisesta.

Te kaikki olette Jumalan lapsia, kun uskotte Kristukseen Jeesukseen. Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeneet Kristuksen yllenne. Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi. Ja jos te kerran olette Kristuksen omia, te olette Abrahamin jälkeläisiä ja saatte periä sen, mikä hänelle oli luvattu (Gal. 3:26–29).

Tästä huolimatta on vastaansanomaton tosiasia, että nykystandardien mukaan Uusi testamentti ei ota naisia huomioon yhtä hyvin kuin miehiä. Tässäkin kohdassa Paavali tervehtii veljiä, mutta ei mainitse sisaria. Voisiko syynä olla esimerkiksi se, että kirjeen vastaanottajat olivat seurakunnan johtajia, ja he olivat miehiä. Oliko Efeson krisittyjen naisten joukossa edes lukutaitoisia?

Rauhaa ja rakkautta, uskon kanssa

Sukupuolikysymystä olennaisempaa on kuitenkin se, mitä Paavali efesolaisille toivotti. Rauhaa ja rakkautta, uskon kanssa, Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.

Rauha on sydämen tyyneyttä. Siihen liittyy rakkaus, sillä se on Jumalan aikaansaamaa sydämen rauhaa, ja Jumala on olemukseltaan rakkaus.

Mutta olennaista on myös se, että Paavalin tarkoittamat rauha ja rakkaus ovat olemassa *uskon kanssa*. Syynä on epäilemättä se, että usko on Kristuksen asumista ihmisen sydämessä. Kristus on jumalallinen persoona ja siksi hänellä jumalallinen luonto. Ja se hän on rakkaus. Kun ihminen on siis uskon kautta osallinen Kristuksesta, hän on samalla osallinen rakkaudesta.

Mutta tietysti myös rauhasta. Se rauha on Jeesuksen omaa rauhaa, jumalallista mielen tyyneyttä. Siitä Jeesus puhuu Johanneksen evankeliumissa olevassa jäähyväispuheessaan näin:

Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään peljätkö (Joh 14:27)

Maailman antama rauha riippuu siitä, millaisia ulkonaiset olosuhteet ovat. Kun ihminen on terve ja menestyvä ja rikas ja ihmissuhteet ovat kunnossa ja työ sujuu ja omistaa mukavia ja kauniita tavaroita, silloin voi ehkä olla rauhallinen mieli. Mutta kun jokin näistä särkyy tai on vaarassa särkyä, maailmallinen rauha katoaa. Lisäksi on myös niin, että menestyksen ja rikkauten tuoma rauha ei kestä, vaan ihminen kyllästyy siihen pian ja haluaa uutta ja suurempaa. Tai sitten hän alkaa pelätä sitä, että menettää sen.

Jeesuksen antama rauha eroaa siitä, että se on hänen omaa rauhaansa. Ja kuten sanottua, se on jumalallista rauhaa, joka perustuu siihen, että Jumalan oma olemus on rakkautta, rauhaa, levollisuutta, jne. Usko merkitsee osallisuutta tuosta jumalallisesta olemuksesta, tuosta jumalallisesta luonnosta. Siksi uskon tuoma rauha ei katoa, ei ainakaan periaatteessa, kun ulkonaiset olosuhteet muuttuvat huonommiksi.

Usko on osallisuutta jumalallisesta luonnosta

Tuo Lutherille tärkeä asia, uskon luonne osallisuutena jumalallisesta luonnosta, se on Raamatussa ilmaistu ainakin 2. Pietarin kirjeessä:

Hänen jumalallinen voimansa on antanut meille lahjaksi kaiken, mikä kuuluu tosi elämään ja jumalanpelkoon. Olemmehan päässeet tuntemaan hänet, joka on kutsunut meidät kirkkautensa ja voimallaan. Näin hän on meille lahjoittanut suuret ja kalliit lupaukset, jotta te niiden avulla pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee, ja tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta (2. Piet. 1:3–4)

Usko kohdistuu Jumalan lupauksiin. Sellaisena luottamuksena usko on samalla jotain aivan valtavaa. Jumalan lupauksiin luottamalla usko nimittäin ”tulee osalliseksi jumalallisesta luonnosta”.

Ja, kuten sanottua, tämän vuoksi uskossa tullaan osalliseksi myös rauhasta, Jeesuksen omasta jumalallisesta rauhasta.

Mutta ei Jeesuksenkaan kohdalla siitä rauhasta kiinnipitäminen ollut mitenkään helppoa. Tämä käy ilmi vaikkapa hänen rukouksestaan Getsemanessa:

Jeesus lähti kaupungista ja meni tapansa mukaan Öljymäelle. Opetuslapset seurasivat häntä. Tultuaan sinne Jeesus sanoi heille: "Rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen." 41 Itse hän meni vähän edemmäs, kivenheiton päähän, polvistui ja rukoili: "Isä, jos tahdot, niin ota tämä malja minulta pois. Mutta älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun." Silloin taivaasta ilmestyi hänelle enkeli, joka vahvisti häntä. Suuressa tuskassaan Jeesus rukoili yhä kiihkeämmin, niin että hänen hikensä vuoti maahan veripisaroiden tavoin. (Luuk. 22:39–44)

Jeesus siis tietää, millaista on olla ihminen ja miten mahdotonta edes hänen oli ihmisenä pitää sisäistä rauhaa kovassa ahdingossa. Siksi hän osaa suhtautua meihin säälien ja tietää, miten me tarvitsemme apua, ettemme menettäisi rauhaa.

Katoamaton elämä

Efesolaiskirje loppuu näin:

Armo olkoon kaikkien kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme Jeesusta Kristusta – katoamattomuudessa (Ef. 6:24).

Kukaan ei voi rakastaa Jeesusta Herranaan ja Kristuksenaan muuten kuin siten, että se perustuu Jumalan Hengen vaikutukseen. Tästä puhutaan 1. Korinttilaiskirjeessä:

Siksi sanon teille selvästi, että kukaan, joka puhuu Jumalan Hengen valtaamana, ei voi sanoa: "Jeesus on kirottu." Kukaan ei myöskään voi sanoa: "Jeesus on Herra", muuten kuin Pyhän Hengen vaikutuksesta (1. Kor 12:3).

Tämän vuoksi Jeesuksen rakastaminen ei katoa. Se on iankaikkista, katoamatonta elämää. Tästä puhutaan 1. Johanneksen kirjeessä:

Tämän minä olen kirjoittanut teille, jotka uskotte Jumalan Pojan nimeen, tietääksenne, että teillä on iankaikkinen elämä (1. Joh 5:13).

Tähän on hyvä lopettaa tämä Efesolaiskirjettä käsittelevä luento: Armo olkoon kaikkien kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme Jeesusta Kristusta – katoamattomuudessa. Tietäkää, että teillä jotka uskotte hänen nimeensä, teillä on hänessä katoamaton, iankaikkinen elämä.